

Arrest

nr. 116 287 van 20 december 2013
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 27 juni 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché C. MISSEGHERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake verzoeker, T.T., luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, T.T., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ossetische origine te zijn. U was woonachtig in Stavropol en bent gehuwd met L.G. (ov 7.574.796).

Na uw legerdienst mocht u voor een periode van 10 jaar het land niet uitreizen omdat u had gewerkt op een nucleaire boot.

Na uw legerdienst werkte u als politieagent en werd op 01/01/2012 op missie naar Kabardino-Balkarië gestuurd.

Tijdens uw verblijf daar werd u een praktiserende moslim. Toen collega's u zagen bidden werd u hierop aangesproken.

Eind maart kwam het hoofd van uw afdeling en werd uw wapen gecontroleerd. Er bleek slechts 1 kogel in de lader te zitten. De rest van de lader was gevuld met stukken potlood waardoor u werd beschuldigd van de ontvreemding of het verlies van munitie.

Begin april keerde u terug naar Stavropol waar u uw ontslag kreeg.

Hierna verhuisde u samen met uw vrouw naar Vladikavkaz.

In diezelfde maand werden u en uw vrouw door de ordediensten opgepakt. Jullie werden beiden geslagen en pas de volgende dag vrijgelaten. U bracht uw vrouw direct naar een ziekenhuis waar zij gedurende een kleine maand van haar verwondingen diende te herstellen.

De volgende maanden werd u verscheidene malen door de ordediensten ondervraagd. U werd beschuldigd van de medewerking met rebellen en ondervraagd over een aanslag op politieagenten in 2010 en over de moord op een politiechef in datzelfde jaar.

Voorts was er in 2012 een incident waarbij onbekenden boven uw hoofd schoten.

In augustus 2012 werd u voor 3 dagen vastgehouden.

Hierna bleven er evenwel convocaties voor u toekomen.

Eind augustus hoorde u van een vriend dat u zou worden aangehouden waarna u het besluit nam om uw land te ontvluchten.

Op 08/09/2012 vertrokken u en uw vrouw naar België waar jullie op 17/09/2012 aankwamen. Diezelfde dag dienden jullie er een asielaanvraag in.

Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden u en uw vrouw volgende documenten neer: uw rijbewijs, uw politiebade, een diploma, het binnenlands paspoort van uw vrouw, 5 convocaties, een forensisch medisch attest en een medisch attest van uw vrouw.

B. Motivering

U verklaarde dat u door de Russische autoriteiten werd vervolgd nadat u tijdens een missie als politieagent in Kabardino-Balkarië een praktiserende moslim werd.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vrees ongeloofwaardig maken.

Zo legde u een grote mate van onwetendheid en vaagheid aan de dag betreffende de beschuldigingen en de strafzaak tegen u in Rusland.

In eerste instantie verklaarde u dat u vermoedde dat u officieel wordt gezocht in de Russische Federatie.

Toen u vervolgens gevraagd werd of er een officiële beschuldiging is tegen u stelde u dat dit niet het geval is waarna u eveneens stelde dat u toch niet op officiële wijze in Rusland wordt gezocht (CGVS I p.5, 19, CGVS II p.4). U stelde voorts dat er geen strafzaak tegen u hangende is (CGVS II p.5-6). Anderzijds legt u meerdere documenten neer die op het tegendeel wijzen.

Zo legt u meerdere convocaties neer en wordt u in deze van 18/09/2012 als verdachte opgeroepen. Voorts legt u een bevel tot medebrenging neer waaruit blijkt dat u als verdachte wordt opgespoord inzake strafzaak nr. 25/36708.

Gezien de inhoud van de door u neergelegde documenten kan van u worden verwacht dat u minstens zou weten dat er een strafzaak tegen u lopende is en dat u hier enige concrete informatie over kan geven.

Naast het feit dat u niet wist dat er een strafzaak tegen u lopende is, blijkt dat u ook niet weet van wat u concreet wordt verdacht of beschuldigd (CGVS I p.19, CGVS II p.4-5).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u amper inspanningen hebt geleverd om zich hier afdoende over te informeren.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om te weten te komen waarom u kort voor uw vertrek nog werd geconvoceerd noch waarom men u wilde aanhouden nadat u dit kort voor uw vertrek van een vriend had gehoord (CGVS I p.19).

Tijdens het tweede gehoor blijkt dat uw inspanningen om meer informatie te bekomen betreffende de redenen dat u door de politie wordt gezocht zich beperkten tot een vraag aan 1 van de rechercheurs in augustus 2012; iets wat u klaarblijkelijk weinig wijzer maakte en iets wat u opmerkelijk genoeg niet tijdens het eerste gehoor vermeldde (CGVS II p.5).

Gezien u als verdachte in een strafzaak wordt genoemd kan worden verwacht dat u meer inspanningen deed om hierover meer informatie te bekomen.

Zo verklaarde u dat uw zus majoor is bij de politie in Vladikavkaz terwijl u door een politiedienst van Vladikavkaz als verdachte wordt opgeroepen.

Het bevel tot medebrenging tegen u werd eveneens door een politiedienst in Vladikavkaz uitgevaardigd. Hierdoor is het vrij aannemelijk dat uw zus u meer informatie kon verschaffen betreffende de strafzaak tegen u of u minstens kon vertellen waarom dit niet mogelijk was (CGVS I p.6).

Een dergelijke vaagheid, onwetendheid en nalatigheid aangaande de beschuldigingen en de strafzaak tegen u, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien uw verregaande onwetendheid aangaande hetgene waarvan u wordt verdacht in de strafzaak die tegen u zou lopen en verder gezien het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat het relatief makkelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling documenten te bemachtigen verliezen de door u neergelegde convocaties en het bevel tot medebrenging hun bewijskracht (cfr landeninformatie: Cedoca-antwoordfiche tch2008-140w). Bovendien kan uit geen van de documenten überhaupt worden opgemaakt waarvan u wordt verdacht.

Voorts legde u vage en incoherente verklaringen af betreffende uw aanhoudingen.

Zo verklaarde u in eerste instantie dat u 1 keer door de ordediensten werd meegenomen terwijl uw vrouw in het ziekenhuis lag (CGVS I p.10,14).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u, voorzover u zich herinnerde daar u tijdens eerste vasthouding een hersenschudding had opgelopen, in de desbetreffende periode nooit werd meegenomen of ondervraagd door de ordediensten.

Toen u met uw verklaring van het eerste gehoor werd geconfronteerd stelde u enkel zich dit niet meer te herinneren (CGVS II p.3-4).

Hoewel u meerdere aanhoudingen en ondervragingen in uw relaas aanhaalde, kan worden verwacht dat u zich zou herinneren dat u door de ordediensten werd meegenomen in de periode dat uw vrouw in het ziekenhuis werd verzorgd voor de verwondingen die zij tijdens de mishandelingen van haar vasthouding opliep.

Betreffende uw bewering als zou u voordien een hersenschudding hebben opgelopen dient te worden vastgesteld dat u zich tijdens het eerste gehoor wel herinnerde dat u tijdens het verblijf van uw vrouw in het ziekenhuis door de ordediensten werd meegenomen waardoor dergelijke incoherentie niet kan worden verklaard door een geheugenstoornis ten gevolge van een hersenschudding.

Voorts legde u onduidelijke en incoherente verklaringen af betreffende de laatste keer dat u door de ordediensten werd meegenomen en ondervraagd.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u ook na uw langst durende vasthouding (3 dagen) begin augustus nog eens werd vastgehouden door de ordediensten nadat zij, net zoals bij uw langdurige vasthouding, u naast uw huis stonden op te wachten (CGVS I p.15).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u na diezelfde langdurige aanhouding niet meer werd opgepakt of ondervraagd.

Toen u werd geconfronteerd met uw voorgaande verklaring waarin u aangaf dat u wel nog werd ondervraagd na de langdurige aanhouding in augustus, stelde u dat er misschien een gesprek had plaatsgevonden met een rechercheur, maar dat u niet werd vastgehouden (CGVS II p.2-4).

Dergelijke uitleg is niet afdoende daar u tijdens het eerste gehoor duidelijk stelde dat u nog werd vastgehouden na uw langdurige aanhouding in augustus terwijl u dit tijdens het tweede gehoor ontkende. U kon overigens zelfs niet zeggen of het gesprek met de rechercheur waar u naar refereerde voor of na uw langdurige aanhouding van 3 dagen viel wat uw poging tot verklaring om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren nog verder ondermijnt.

De incoherente verklaringen inzake uw vasthoudingen komen uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Voorts kan er nog worden op gewezen dat uw verklaringen betreffende uw reisroute evenmin geloofwaardig zijn.

U stelde dat u in het bezit van een internationaal paspoort was maar dat u er geen idee van had of er een visum instond omdat u uw internationaal paspoort aan uw reisbegeleider had gegeven (CGVS I p.6).

U stelde voorts dat u met een personenwagen tussen Wit-Rusland en België reisde, al had u er geen idee van langs welk land u de EU inreisde. Ondanks het feit dat u onderweg 1 lange grenscontrole tegenkwam stelde u niet persoonlijk te zijn gecontroleerd. U stelde enkel dat uw reisbegeleider uitstapte en nadien terugkwam waarna jullie mochten doorrijden (CGVS I p.9-10).

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen relevante informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet of onvoldoende op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Uw bewering als zou u worden vervolgd omwille van het feit dat u naar het buitenland was gereisd terwijl u de eerstvolgende 10 jaar na uw militaire dienst (beëindigd in 2003) dit niet mocht doen, kan u evenmin aannemelijk maken.

U stelde immers dat u '3 jaar geleden' (i.e. ten opzichte van uw gehoor dd. oktober 2012) een internationaal paspoort verkreeg.

Indien u daadwerkelijk niet werd toegelaten om het land uit te reizen lijkt het niet aannemelijk dat u in het bezit kwam van een internationaal paspoort.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat elke afgifte van een internationaal paspoort de goedkeuring van de FSB benodigt; diezelfde organisatie die luidens uw verklaringen de controle zou uitoefenen over de gevangenis waarin mensen die dergelijk uitreisverbod overtreden, worden opgesloten (CGVS II p.9, CGVS I p.6).

Voorts beschikt het CGVS over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat indien er een restrictie op het uitreizen wordt gesteld omwille van een toegang tot geheime informatie, de relevante Russische wetgeving (federale wet van de Russische Federatie aangaande de procedure voor uit- en inreizen in de Russische Federatie) voorschrijft dat het paspoort van de persoon in kwestie op de dienst wordt bewaard die bevoegd is voor de afgifte van paspoorten tot de restrictie wordt opgegeven; bijgevolg is het niet aannemelijk dat u wel een internationaal paspoort zou verkrijgen indien dergelijke restrictie u werd opgelegd.

Uw verklaring, toen u werd gevraagd hoe u in de door u verklaarde omstandigheden een internationaal paspoort kon verkrijgen, dat de migratiedienst geen militaire dienst is, is gezien bovenstaande vaststellingen niet afdoende (CGVS II p.8).

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele melding maakte van het reisverbod dat tegen u was ingesteld omwille van uw legerdienst in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst noch tijdens het eerste gehoor op het CGVS.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsrelaas, uw documenten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Uw politiebade badge indiceert dat u als politieman in Rusland heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw militair boekje geeft aan dat u uw legerdienst in Rusland heeft voltooid wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw rijbewijs, het diploma en het binnenlands paspoort van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

Met betrekking tot de expertise van het forensisch onderzoek van u werden vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven te twifelen aan de authenticiteit van dit stuk.

Zo wordt in het eigenlijke medische expertverslag, waarin expliciet gemeld wordt dat het eigenlijke onderzoek werd uitgevoerd op de ochtend van 15.05.12, en dat u verklaard had dat de letsels die u had, zouden zijn veroorzaakt door geweld op een politieafdeling in de nacht van 13 op 14 mei 2012, ook gemeld dat dit expertiseverslag hoort bij een expertiseakte no 1605 welke gedateerd wordt op 15.04.2012. Deze expertiseakte bevindt zich eveneens in het administratief dossier en bevat dezelfde referenties: akte no 1605 evenals de melding dat de gerechtelijk medische expertise van uw letsels werd begonnen op 15.04.2012 om 10.00 uur.

Gezien uit uw verklaringen als ook uit het eigenlijke medische verslag blijkt dat de geweldpleging die geleid heeft tot uw letsels die uiteindelijk het voorwerp waren van een gerechtelijk medisch expertisearchief, heeft plaatstgevonden in de nacht van 13 op 14 mei 2012, is er sprake van een ernstige tegenstrijdigheid met de verwijzing naar een akte van 15.04.2012.

Gezien deze verwijzing naar de datum van 15.04.2012 zowel op de akte zelf van de gerechtelijke medische expertise als op het gerechtelijk medisch expertisearchief zelf figureert, kan deze verwijzing niet worden aanzien als een éénmalige vergissing van de opsteller van dit stuk.

Gezien deze incoherentie is er dan ook reden om te twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.

In dit kader kan nogmaals worden verwezen naar de hierboven reeds aangehaalde informatie waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief makkelijk is om tegen betaling bepaalde documenten te verkrijgen.

Deze laatste verwijzing naar onze informatie geldt evenzeer voor het medische attest van uw vrouw dd. 30.04.12 dat vermeldt dat uw vrouw bij de medische verzorging op 14.04.2012 had aangegeven dat de vastgestelde letsels vier uur eerder waren opgelopen door slagen.

In het algemeen dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake verzoekster, L.G., luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, L.G., verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Ossetische afkomst te zijn. U werd op 29/05/1985 te Ozrek geboren en bent getrouwd met T.T. (OV 7.574.797).

Omwille van het feit dat u en uw man werden vervolgd door de Russische autoriteiten en in verband werd gebracht met rebellenactiviteiten ontvluchtten jullie op 08/09/2012 Rusland.

Jullie reisden naar België waar jullie op 17/09/2012 aankwamen en dienden er diezelfde dag een asielaanvraag in.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat u uw asielaanvraag integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw echtgenoot werden aangehaald en dat u zelf geen eigen vluchtmotieven aanhaalt.

B. Motivering

U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw echtgenoot T.T. (CGVS I p.3).

In het kader van de door hem ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het bedrieglijke karakter van zijn asielmotieven.

Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De motivering van de beslissing in hoofde van uw echtgenoot luidt als volgt:

“U verklaarde dat u door de Russische autoriteiten werd vervolgd nadat u tijdens een missie als politieagent in Kabardino-Balkarië een praktiserende moslim werd.

Echter werden vaststellingen gedaan die de door u verklaarde vrees ongeloofwaardig maken.

Zo legde u een grote mate van onwetendheid en vaagheid aan de dag betreffende de beschuldigingen en de strafzaak tegen u in Rusland.

In eerste instantie verklaarde u dat u vermoedde dat u officieel wordt gezocht in de Russische Federatie.

Toen u vervolgens gevraagd werd of er een officiële beschuldiging is tegen u stelde u dat dit niet het geval is waarna u eveneens stelde dat u toch niet op officiële wijze in Rusland wordt gezocht (CGVS I p.5, 19, CGVS II p.4). U stelde voorts dat er geen strafzaak tegen u hangende is (CGVS II p.5-6). Anderzijds legt u meerdere documenten neer die op het tegendeel wijzen.

Zo legt u meerdere convocaties neer en wordt u in deze van 18/09/2012 als verdachte opgeroepen. Voorts legt u een bevel tot medebrenging neer waaruit blijkt dat u als verdachte wordt opgespoord inzake strafzaak nr. 25/36708.

Gezien de inhoud van de door u neergelegde documenten kan van u worden verwacht dat u minstens zou weten dat er een strafzaak tegen u lopende is en dat u hier enige concrete informatie over kan geven.

Naast het feit dat u niet wist dat er een strafzaak tegen u lopende is, blijkt dat u ook niet weet van wat u concreet wordt verdacht of beschuldigd (CGVS I p.19, CGVS II p.4-5).

Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u amper inspanningen hebt geleverd om zich hier afdoende over te informeren.

Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat u geen enkele inspanning hebt geleverd om te weten te komen waarom u kort voor uw vertrek nog werd geconvoceerd noch waarom men u wilde aanhouden nadat u dit kort voor uw vertrek van een vriend had gehoord (CGVS I p.19).

Tijdens het tweede gehoor blijkt dat uw inspanningen om meer informatie te bekomen betreffende de redenen dat u door de politie wordt gezocht zich beperkten tot een vraag aan 1 van de rechercheurs in augustus 2012; iets wat u klaarblijkelijk weinig wijzer maakte en iets wat u opmerkelijk genoeg niet tijdens het eerste gehoor vermeldde (CGVS II p.5).

Gezien u als verdachte in een strafzaak wordt genoemd kan worden verwacht dat u meer inspanningen deed om hierover meer informatie te bekomen.

Zo verklaarde u dat uw zus majoor is bij de politie in Vladikavkaz terwijl u door een politiedienst van Vladikavkaz als verdachte wordt opgeroepen.

Het bevel tot medebrenging tegen u werd eveneens door een politiedienst in Vladikavkaz uitgevaardigd. Hierdoor is het vrij aannemelijk dat uw zus u meer informatie kon verschaffen betreffende de strafzaak tegen u of u minstens kon vertellen waarom dit niet mogelijk was (CGVS I p.6).

Een dergelijke vaagheid, onwetendheid en nalatigheid aangaande de beschuldigingen en de strafzaak tegen u, is niet aannemelijk en ondermijnt de geloofwaardigheid van uw relaas.

Gezien uw verregaande onwetendheid aangaande hetgene waarvan u wordt verdacht in de strafzaak die tegen u zou lopen en verder gezien het feit dat het Commissariaat-generaal over informatie beschikt waaruit blijkt dat het relatief makkelijk is om in de Russische Federatie tegen betaling documenten te bemachtigen verliezen de door u neergelegde convocaties en het bevel tot medebrenging hun bewijskracht (cfr landeninformatie: Cedoca-antwoordfiche tch2008-140w). Bovendien kan uit geen van de documenten überhaupt worden opgemaakt waarvan u wordt verdacht.

Voorts legde u vage en incoherente verklaringen af betreffende uw aanhoudingen.

Zo verklaarde u in eerste instantie dat u 1 keer door de ordediensten werd meegenomen terwijl uw vrouw in het ziekenhuis lag (CGVS I p.10,14).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u echter dat u, voorzover u zich herinnerde daar u tijdens eerste vasthouding een hersenschudding had opgelopen, in de desbetreffende periode nooit werd meegenomen of ondervraagd door de ordediensten.

Toen u met uw verklaring van het eerste gehoor werd geconfronteerd stelde u enkel zich dit niet meer te herinneren (CGVS II p.3-4).

Hoewel u meerdere aanhoudingen en ondervragingen in uw relaas aanhaalde, kan worden verwacht dat u zich zou herinneren dat u door de ordediensten werd meegenomen in de periode dat uw vrouw in het ziekenhuis werd verzorgd voor de verwondingen die zij tijdens de mishandelingen van haar vasthouding opliep.

Betreffende uw bewering als zou u voordien een hersenschudding hebben opgelopen dient te worden vastgesteld dat u zich tijdens het eerste gehoor wel herinnerde dat u tijdens het verblijf van uw vrouw in het ziekenhuis door de ordediensten werd meegenomen waardoor dergelijke incoherentie niet kan worden verklaard door een geheugenstoornis ten gevolge van een hersenschudding.

Voorts legde u onduidelijke en incoherente verklaringen af betreffende de laatste keer dat u door de ordediensten werd meegenomen en ondervraagd.

Tijdens het eerste gehoor verklaarde u dat u ook na uw langst durende vasthouding (3 dagen) begin augustus nog eens werd vastgehouden door de ordediensten nadat zij, net zoals bij uw langdurige vasthouding, u naast uw huis stonden op te wachten (CGVS I p.15).

Tijdens het tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u na diezelfde langdurige aanhouding niet meer werd opgepakt of ondervraagd.

Toen u werd geconfronteerd met uw voorgaande verklaring waarin u aangaf dat u wel nog werd ondervraagd na de langdurige aanhouding in augustus, stelde u dat er misschien een gesprek had plaatsgevonden met een rechercheur, maar dat u niet werd vastgehouden (CGVS II p.2-4).

Dergelijke uitleg is niet afdoende daar u tijdens het eerste gehoor duidelijk stelde dat u nog werd vastgehouden na uw langdurige aanhouding in augustus terwijl u dit tijdens het tweede gehoor ontkende. U kon overigens zelfs niet zeggen of het gesprek met de rechercheur waar u naar refereerde voor of na uw langdurige aanhouding van 3 dagen viel wat uw poging tot verklaring om de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren nog verder ondermijnt.

De incoherente verklaringen inzake uw vasthoudingen komen uw geloofwaardigheid dan ook niet ten goede.

Voorts kan er nog worden op gewezen dat uw verklaringen betreffende uw reisroute evenmin geloofwaardig zijn.

U stelde dat u in het bezit van een internationaal paspoort was maar dat u er geen idee van had of er een visum instond omdat u uw internationaal paspoort aan uw reisbegeleider had gegeven (CGVS I p.6).

U stelde voorts dat u met een personenwagen tussen Wit-Rusland en België reisde, al had u er geen idee van langs welk land u de EU inreisde. Ondanks het feit dat u onderweg 1 lange grenscontrole tegenkwam stelde u niet persoonlijk te zijn gecontroleerd. U stelde enkel dat uw reisbegeleider uitstapte en nadien terugkwam waarna jullie mochten doorrijden (CGVS I p.9-10).

Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen relevante informatie kan geven over uw reisdocumenten. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet of onvoldoende op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie.

Hierdoor moet men besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Uw bewering als zou u worden vervolgd omwille van het feit dat u naar het buitenland was gereisd terwijl u de eerstvolgende 10 jaar na uw militaire dienst (beëindigd in 2003) dit niet mocht doen, kan u evenmin aannemelijk maken.

U stelde immers dat u '3 jaar geleden' (i.e. ten opzichte van uw gehoor dd. oktober 2012) een internationaal paspoort verkreeg.

Indien u daadwerkelijk niet werd toegelaten om het land uit te reizen lijkt het niet aannemelijk dat u in het bezit kwam van een internationaal paspoort.

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat elke afgifte van een internationaal paspoort de goedkeuring van de FSB benodigt; diezelfde organisatie die luidens uw verklaringen de controle zou uitoefenen over de gevangenis waarin mensen die dergelijk uitreisverbod overtreden, worden opgesloten (CGVS II p.9, CGVS I p.6).

Voorts beschikt het CGVS over informatie waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat indien er een restrictie op het uitreizen wordt gesteld omwille van een toegang tot geheime informatie, de relevante Russische wetgeving (federale wet van de Russische Federatie aangaande de procedure voor uit- en inreizen in de Russische Federatie) voorschrijft dat het paspoort van de persoon in kwestie op de dienst wordt bewaard die bevoegd is voor de uitgifte van paspoorten tot de restrictie wordt opgegeven; bijgevolg is het niet aannemelijk dat u wel een internationaal paspoort zou verkrijgen indien dergelijke restrictie u werd opgelegd.

Uw verklaring, toen u werd gevraagd hoe u in de door u verklaarde omstandigheden een internationaal paspoort kon verkrijgen, dat de migratiedienst geen militaire dienst is, is gezien bovenstaande vaststellingen niet afdoende (CGVS II p.8).

Ten slotte is het zeer opmerkelijk dat u geen enkele melding maakte van het reisverbod dat tegen u was ingesteld omwille van uw legerdienst in de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst noch tijdens het eerste gehoor op het CGVS.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsrelaas, uw documenten en uw reisroute ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze.

Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De overige door u en uw vrouw neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Uw politiebadge indiceert dat u als politieman in Rusland heeft gewerkt wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw militair boekje geeft aan dat u uw legerdienst in Rusland heeft voltooid wat nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Uw rijbewijs, het diploma en het binnenlands paspoort van uw vrouw bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geeft geen informatie over uw asielmotieven.

Met betrekking tot de expertise van het forensisch onderzoek van u werden vaststellingen gedaan die er aanleiding toe geven te twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.

Zo wordt in het eigenlijke medische expertverslag, waarin expliciet gemeld wordt dat het eigenlijke onderzoek werd uitgevoerd op de ochtend van 15.05.12, en dat u verklaard had dat de letsels die u had, zouden zijn veroorzaakt door geweld op een politieafdeling in de nacht van 13 op 14 mei 2012, ook gemeld dat dit expertiseverslag hoort bij een expertiseakte no 1605 welke gedateerd wordt op 15.04.2012. Deze expertiseakte bevindt zich eveneens in het administratief dossier en bevat dezelfde referenties: akte no 1605 evenals de melding dat de gerechtelijk medische expertise van uw letsels werd begonnen op 15.04.2012 om 10.00 uur.

Gezien uit uw verklaringen als ook uit het eigenlijke medische verslag blijkt dat de geweldpleging die geleid heeft tot uw letsels die uiteindelijk het voorwerp waren van een gerechtelijk medisch expertiseonderzoek, heeft plaatstgevonden in de nacht van 13 op 14 mei 2012, is er sprake van een ernstige tegenstrijdigheid met de verwijzing naar een akte van 15.04.2012.

Gezien deze verwijzing naar de datum van 15.04.2012 zowel op de akte zelf van de gerechtelijke medische expertise als op het gerechtelijk medisch expertiseverslag zelf figureert, kan deze verwijzing niet worden aanzien als een éénmalige vergissing van de opsteller van dit stuk.

Gezien deze incoherentie is er dan ook reden om te twijfelen aan de authenticiteit van dit stuk.

In dit kader kan nogmaals worden verwezen naar de hierboven reeds aangehaalde informatie waaruit blijkt dat het in de Russische Federatie relatief makkelijk is om tegen betaling bepaalde documenten te verkrijgen.

Deze laatste verwijzing naar onze informatie geldt evenzeer voor het medische attest van uw vrouw dd. 30.04.12 dat vermeldt dat uw vrouw bij de medische verzorging op 14.04.2012 had aangegeven dat de vastgestelde letsels vier uur eerder waren opgelopen door slagen.

In het algemeen dient te worden opgemerkt dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een aangehaald relaas en vervolgingsfeiten slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen, wat in casu niet het geval is gelet op bovenstaande vaststellingen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 27 juni 2013 een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van "*de algemene rechtsbeginselen der zorgvuldigheid*", onder meer het redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht omdat de commissaris-generaal geen geloof hecht aan het relaas van verzoekers en aan hun bijgebrachte documenten.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker verklaard heeft dat er tegen hem geen strafzaak is geopend, is dit volgens verzoekers onjuist. Ze verduidelijken dat verzoeker wel degelijk op de hoogte was dat er tegen hem een strafzaak hangende was, maar dat hij dit niet als officieel beschouwde "*in de zin dat zij voldoende bewijzen zouden hebben om hem te kunnen vervolgen en veroordelen*".

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker niet voldoende inspanningen zou hebben geleverd om zich te informeren over de beschuldigingen en van zijn zus, werkzaam bij de politie, meer informatie zou hebben kunnen bekomen, voeren verzoekers aan dat er geen rekening werd gehouden dat bedoelde zus, juist gelet op haar functie bij de politie, "*zo min mogelijk wil tussenkomen om problemen te vermijden*" en aan verzoeker verboden heeft om haar nog te contacteren.

Volgens verzoekers is het ook foutief dat, zoals de commissaris-generaal laat uitschijnen, verzoeker niet voldoende interesse heeft betoond in zijn zaak; uit zijn verhoren blijkt volgens hen dat hij binnen zijn mogelijkheden alles heeft gedaan om documenten te verzamelen en dat men hem, rekening houdend met de voorgelegde bewijsstukken en verklaringen, bezwaarlijk een gebrek aan interesse kan verwijten.

Ze stellen onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State, dat een asielzoeker geloofwaardige pogingen moet ondernemen om zijn asielrelaas te staven, wat ze gedaan hebben.

Ze stellen dat de bijkomende stukken die ze bij hun verzoekschrift voegen, met name huiszoekingsprotocol, een plaatsing op de recherchelijst en een intern opsporingsbericht, de geloofwaardigheid van hun relaas aantonen.

Waar de commissaris-generaal de reeds neergelegde stukken, convocaties en overige documenten afwijst om de enkele reden dat *“het in de Russische Federatie relatief gemakkelijk is om tegen betaling bepaalde documenten te verkrijgen”*, antwoorden verzoekers dat de commissaris-generaal de waarde van de neergelegde stukken niet in twijfel kan trekken *“zonder er enig verder onderzoek naar te hebben laten voeren”* en *“zonder de authenticiteit van een document te beoordelen”*.

Volgens verzoekers wordt de authenticiteit van het forensisch onderzoek van 15 april 2012 in twijfel getrokken om reden dat het melding maakt van geweld op de politieafdeling in de nacht van 13 op 14 mei 2012, daar waar het gewoon *“duidelijk een materiële vergissing”* zou betreffen aangezien verzoekster zich op 15 april 2012 heeft laten onderzoeken, zoals ook zou blijken uit hun verklaringen.

Verzoekers betwisten dat verzoeker heeft verklaard dat hij één keer door de ordediensten werd meegenomen toen zijn vrouw in het ziekenhuis lag; uit de geschreven notities van zijn advocaat zou blijken *“dat verzoeker het niet meer specifiek had over het ogenblik dat verzoekster in het ziekenhuis lag, maar meer algemeen aan het vertellen was wat er (‘soms’) gebeurde wanneer ze langskwamen en hij werd meegenomen”*.

Omtrent de stelling in de bestreden beslissing dat verzoeker aanvankelijk verklaard had dat hij na zijn langst durende vasthouding nog eens werd vastgehouden door de ordediensten, laten verzoekers gelden dat spijkers op laag water worden gezocht daar waar de verschillen *“duidelijk te verklaren zijn door kleine misvattingen omtrent de inhoud van bepaalde woorden (al dan niet veroorzaakt tijdens het vertalen van de vragen)”*.

Verzoekers voeren aan dat ze een coherent relaas hebben gebracht dat *“volledig in de lijn is met de algemeen beschikbare informatie”* en dat ze, onder verwijzing naar rechtspraak van de Raad, het voordeel van de twijfel moeten krijgen.

Waar het hen volgens verzoekers in de bestreden beslissing kwalijk genomen wordt dat ze niet persoonlijk werden gecontroleerd tijdens hun reis naar België en van hen verwacht werd dat er afspraken werden gemaakt met de smokkelaar omtrent de reisdocumenten, wijzen verzoekers erop dat de smokkelaar aan de grenspost is uitgestapt en nadien terugkwam waarbij ze mochten doorrijden.

Verzoekers laten gelden dat er geen enkele reden is om aan hun verklaringen te twijfelen en het voor hen daarbij onmogelijk is om het vermoeden van de commissaris-generaal dat ze legaal met een internationaal paspoort reisden, te weerleggen. Verzoekers zijn ook van mening dat hun verklaringen met betrekking tot de reisweg, niet kunnen worden gebruikt om de geloofwaardigheid van hun hele asielrelaas in twijfel te trekken.

Verzoekers voeren in hun verzoekschrift een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet gezien hen de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, niettegenstaande ze een reëel risico lopen op ernstige schade of onmenselijke behandeling.

Ze wijzen erop dat verzoeker er van verdacht wordt banden te hebben met de extremistische groepering “Jarmuk” waarbij hij medewerking zou hebben verleend bij het rekruteren van leden en geholpen zou hebben om aan wapens te geraken waardoor hij een groot risico loopt op problemen met de autoriteiten in Noord-Ossetië.

Verzoekers vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij het verzoekschrift van 27 juni 2013 (zie p. 10) voegen verzoekers het *“bevel tot huiszoeking dd. 06.03.2013”*, het *“huiszoekingsprotocol dd. 06.03.2013”*, het *“document dd. 25.05.2013”* en *“intern opsporingsbericht (met foto) van Zesde Afdeling van de politie”*.

Met een aangetekend schrijven van 19 augustus 2013 lieten verzoekers aan de Raad de beëdigde vertalingen van de vier voormelde bij het verzoekschrift gevoegde stukken, toekomen.

2.2. Beoordeling

De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster, L.G., zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, T.T., de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers.

Vooreerst bleek verzoeker onaannemelijk vaag en onwetend over de beschuldigingen en de strafzaak tegen hem.

Hoewel verzoeker bij zijn verhoor op het Commissariaat-generaal aanvankelijk verklaarde dat hij vermoedde dat hij officieel werd gezocht in de Russische Federatie, verklaarde hij later dat er geen officiële beschuldiging is tegen hem en dat hij niet op officiële wijze in Rusland wordt gezocht (zie het gehoorverslag van 18 oktober 2012, p. 5, 19; zie het gehoorverslag van 11 april 2013, p. 4). Verzoeker stelde voorts dat er geen strafzaak tegen hem hangende is (zie het gehoorverslag van 11 april 2013, p. 5-6).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift laten gelden dat verzoeker wél degelijk op de hoogte was dat er tegen hem een strafzaak hangende was, maar dat hij deze niet als officieel beschouwde "*in de zin dat zij voldoende bewijzen zouden hebben om hem te kunnen vervolgen en veroordelen*", stelt de Raad vast dat dit niet strookt met verzoekers verklaringen tijdens het verhoor.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker meermaals stelde dat hij niet officieel gezocht of beschuldigd wordt in Rusland ("*Niet officieel*", "*Officieel niet, anders zou interpol bezig*", zie het gehoorverslag van 18 oktober 2012, p. 5, 19; "*volgens mij geen grond om mij te beschuldigen in ander geval kon ik worden beschuldigd door hen maar ze hadden geen reden voor*", zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 4-5).

Deze verklaringen dat er geen officiële beschuldiging is tegen hem, dat hij niet op officiële wijze in Rusland wordt gezocht en dat er geen strafzaak tegen hem hangende is, zijn trouwens niet verenigbaar met de documenten die verzoeker voorlegt ter staving van zijn asielrelaas.

Zo legt verzoeker meerdere convocaties neer waar hij in deze van 18 september 2012 als verdachte opgeroepen wordt en legt hij een bevel tot medebrenging neer waaruit blijkt dat hij als verdachte wordt opgespoord inzake strafzaak nr. 25/36708.

De vaststelling dat verzoeker van de inhoud van de documenten, die hij aan de asielinstanties voorlegt om een element van zijn asielrelaas te staven, aldus dermate weinig op de hoogte is, doet niet enkel afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker mag immers in redelijkheid verwacht worden dat hij belangstelling vertoont voor de elementen die betrekking hebben op zijn asielrelaas en dat hij derhalve op de hoogte is van de inhoud van de stavingsstukken die hij aanbrengt.

In casu mag van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij minstens weet of er nu al dan niet weet of er een strafzaak tegen hem lopende is en dat hij hieromtrent concrete informatie kan geven.

Naast het feit dat verzoeker zich tegenspreekt of er al dan niet een strafzaak tegen hem lopende is, bleek hij immers ook niet te weten van wat hij concreet wordt verdacht of beschuldigd (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 19; zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 4, 5).

Bovendien blijkt dat verzoeker amper inspanningen geleverd heeft om zich hier afdoende over te informeren. Zo verklaarde hij tijdens het eerste gehoor op 18 oktober 2012 dat hij geen enkele inspanning heeft geleverd om te weten te komen waarom hij kort vóór zijn vertrek nog werd geconvoceerd, noch waarom men hem wilde aanhouden nadat hij dit kort vóór zijn vertrek, van een vriend had gehoord (zie het verhoorverslag, p. 19).

Tijdens het tweede gehoor op 11 april 2013 verklaarde verzoeker dat hij betreffende de redenen waarom hij door de politie wordt gezocht, een vraag aan één van de rechercheurs in augustus 2012 heeft gesteld, wat hem weinig wijzer maakte (zie het gehoorverslag, p. 5) -en wat hij bovendien niet vermeldde tijdens het eerste verhoor-.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn situatie te bekomen, gezien actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen.

Van verzoeker kan inderdaad worden verwacht dat hij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van zijn asielrelaas waarvan hij geen kennis heeft, temeer gezien blijkt dat verzoekers zus majoor is bij de politie in Vladikavkaz en hij door een politiedienst van Vladikavkaz als verdachte wordt opgeroepen en het bevel tot medebrenging tegen hem eveneens door een politiedienst in Vladikavkaz werd uitgevaardigd (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 6).

Waar verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat door de commissaris-generaal geen rekening werd gehouden dat die zus, juist gelet op haar functie bij de politie, *“zo min mogelijk wil tussenkomen om problemen te vermijden”* en aan verzoeker trouwens verboden heeft om haar nog te contacteren, stelt de Raad vast dat verzoekers niet aantonen dat ze pogingen ondernomen hebben om zich te informeren met betrekking tot essentiële elementen van hun relaas.

De Raad benadrukt dat nochtans het in de eerste plaats aan verzoekers toekomt om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van hun leefwereld en voor hun relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker alles heeft gedaan wat binnen zijn mogelijkheden lag om documenten bij te brengen en dat hem, rekening houdend met de voorgelegde bewijsstukken en verklaringen, bezwaarlijk een gebrek aan interesse kan verwijten, doet geen afbreuk aan bovenstaande onwetendheden en vaagheden in hoofdte van verzoeker.

Verzoekers onwetendheid en zijn nalatige handelingen om zich te informeren wijzen wel degelijk op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad stelde ook vast dat verzoeker vage en incoherente verklaringen aflegde betreffende zijn aanhoudingen.

Zo verklaarde hij op 18 oktober 2012 dat hij één keer door de ordediensten werd meegenomen terwijl zijn vrouw in het ziekenhuis lag (zie het gehoorverslag, p. 10, 14), terwijl hij tijdens het verhoor op 11 april 2013 verklaarde dat hij, voor zover hij zich herinnerde daar hij tijdens eerste vasthouding een hersenschudding had opgelopen, in de desbetreffende periode nooit werd meegenomen of ondervraagd door de ordediensten (zie het gehoorverslag, p. 3, 4).

In het verzoekschrift wordt betwist dat verzoeker heeft verklaard dat hij een keer door de ordediensten werd meegenomen toen zijn vrouw in het ziekenhuis lag; uit de geschreven notities van zijn advocaat zou blijken *“dat verzoeker het niet meer specifiek had over het ogenblik dat verzoekster in het ziekenhuis lag, maar meer algemeen aan het vertellen was wat er (‘soms’) gebeurde wanneer ze langskwamen en hij werd meegenomen”*.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker tijdens zijn eerste verhoor, buiten de passus aangehaald in het verzoekschrift, ook aangaf dat hij een keer werd meegenomen toen zijn

vrouw in het ziekenhuis lag; gevraagd wanneer hij de tweede keer werd meegenomen, antwoordde verzoeker ondubbelzinnig: *“Zij was toen in ziekenhuis, het ging meestal over om niets rond te vertellen of het wordt nog erger, zij vernamen wat mijn vrouw is gebeurd maar ik heb die personen die hebben geslagen niet gezien”* (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 14).

Verder legde verzoeker onduidelijke en incoherente verklaringen af betreffende de laatste keer dat hij door de ordediensten werd meegenomen en ondervraagd.

Tijdens het verhoor op 18 oktober 2012 verklaarde hij dat hij ook na zijn langst durende vasthouding, zijnde drie dagen, begin augustus nog eens werd vastgehouden door de ordediensten nadat ze, net zoals bij de langdurige vasthouding, hem naast zijn huis stonden op te wachten (zie het gehoorverslag, p. 15), terwijl verzoeker bij zijn verhoor op 11 april 2013 verklaarde dat hij na diezelfde langdurige aanhouding niet meer werd opgepakt of ondervraagd (zie het verhoorverslag, p. 2-4).

In het verzoekschrift wordt dienaangaande aangevoerd dat de verschillen *“duidelijk te verklaren zijn door kleine misvattingen omtrent de inhoud van bepaalde woorden (al dan niet veroorzaakt tijdens het vertalen van de vragen)”*.

De Raad wijst erop dat tot bewijs van het tegendeel, het vermoeden bestaat dat wat in het verhoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470).

Het volstaat dan ook helemaal niet om, na confrontatie met een tegenstrijdigheid, te stellen dat dit *“duidelijk te verklaren (is) door kleine misvattingen omtrent de inhoud van bepaalde woorden (al dan niet veroorzaakt tijdens het vertalen van de vragen)”*.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige en gelijklopende wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Van een asielzoeker kan tevens verwacht worden dat hij belangrijke gebeurtenissen naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot zijn vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo ze zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben.

De incoherente verklaringen van verzoeker inzake de vasthoudingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Ten slotte hecht de Raad geen geloof aan de beweerde reisweg van verzoekers.

Verzoeker verklaarde dat hij de reis ondernam in het bezit van een internationaal paspoort maar dat hij geen idee had of er een visum in stond omdat hij dit paspoort aan de reisbegeleider had gegeven (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 6), dat hij aan boord van een personenwagen van Wit-Rusland naar België reisde, dat hij niet wist langs welk land hij de EU inreisde en dat er onderweg één lange grenscontrole gebeurde waarbij hij evenwel niet persoonlijk werd gecontroleerd (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 9, 10).

Volgens de Raad mag van verzoeker nochtans verwacht worden dat hij zijn ongewone en bijzondere vluchtreis kan toelichten en dat hij, houder van een diploma van hogere studies in de rechten en werkzaam in een hogere functie bij de politie (zie de “vragenlijst” van 27 september 2012) minstens weet moet hebben van welke landen en plaatsen hij doorreisde. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker zo weinig kan vertellen over het traject en de organisatie van zijn reis.

Uit de informatie in het administratief dossier blijkt bovendien dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat verzoeker geen relevante informatie kan geven over zijn reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat deze zijn klant niet of onvoldoende op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Gezien het persoonlijk belang dat verzoeker had bij het welslagen van de vlucht uit zijn land van herkomst, is het dan ook onwaarschijnlijk dat de smokkelaar hem niet op de hoogte heeft gebracht van concrete afspraken bij binnenkomst in de EU. Het is niet aannemelijk dat verzoeker op dergelijke individuele controles niet beter voorbereid werd door de smokkelaar.

De ongestaafde stelling in het verzoekschrift dat het niet noodzakelijk is dat er afspraken gemaakt worden met een smokkelaar omtrent de reisdocumenten, wordt in het licht van wat voorafgaat, niet aangenomen.

Waar in het verzoekschrift nog wordt aangevoerd dat de verklaringen met betrekking tot de reisweg niet kunnen worden aangewend om de geloofwaardigheid van hun hele asielrelaas in twijfel te trekken, antwoordt de Raad dat de geloofwaardigheid van de reisweg wél degelijk kan worden aanvaard als

element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

Verzoekers onaannemelijke verklaringen over de reisweg, dragen dan ook bij tot de ongeloofwaardigheid van hun relaas.

Aangaande de door verzoeker neergelegde documenten, met name het "*bevel tot huiszoeking dd. 06.03.2013*", het "*huiszoekingsprotocol dd. 06.03.2013*", het "*document dd. 25.05.2013*", "*intern opsporingsbericht (met foto) van Zesde Afdeling van de politie*" en de op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen, is dit in casu helemaal niet het geval.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt bovendien dat het in de Russische Federatie relatief makkelijk is om tegen betaling overheidsdocumenten te bekomen.

Gelet op verzoekers grote onwetendheid hieromtrent, hecht de Raad hoe dan ook geen bewijskracht aan de bijgebrachte convocaties en het bevel tot medebrenging.

Met betrekking tot de expertise van het forensisch onderzoek, stelt de Raad overigens nog vast dat de akte nr. 1605 gedateerd wordt op 15 april 2012 en vermeldt dat de gerechtelijk medische expertise van de letsels werd begonnen op 15 april 2012, terwijl de geweldpleging die de letsels die het voorwerp waren van een gerechtelijk medisch expertisearchief veroorzaakte, zou hebben plaatsgevonden in de nacht van 13 op 14 mei 2012.

De enkele bewering van verzoekers dat dit gewoon "*duidelijk een materiële vergissing*" betreft, is niet aannemelijk, gezien de verwijzing naar de datum van 15 april 2012 zowel op de akte van de gerechtelijke medische expertise als op het gerechtelijk medisch expertisearchief zelf figureert.

De bijgebrachte stukken kunnen bijgevolg geloofwaardigheid van verzoekers niet herstellen.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verzoeker zou worden vervolgd omwille van het feit dat hij naar het buitenland was gereisd terwijl hij in de tienjarige periode volgend op zijn militaire dienst -die hij beëindigde in het jaar 2003-, dit niet mocht doen.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoeker van dit reisverbod geen melding maakte bij zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch bij zijn verhoor op 18 oktober 2012 op het Commissariaat-generaal.

Verzoeker verklaarde bovendien dat hij "3 jaar geleden" (ten opzichte van het verhoor van 18 oktober 2012) in zijn land van herkomst een internationaal paspoort verkreeg, terwijl uit informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, immers blijkt dat elke afgifte van een internationaal paspoort de goedkeuring van de FSB moet hebben en dat, indien er een restrictie op het uitreizen wordt gesteld omwille van een vroegere toegang tot geheime informatie, de relevante Russische wetgeving voorschrijft dat het paspoort van de persoon in kwestie op de dienst wordt bewaard die bevoegd is voor de uitgifte van paspoorten tot de restrictie wordt opgegeven.

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker ongeveer drie jaar geleden een internationaal paspoort zou hebben verkregen indien hij onder dergelijke restrictie zou vallen, temeer gezien verzoeker zelf verklaarde dat de FSB de controle zou uitoefenen over de gevangenis waarin mensen die dergelijk uitreisverbod overtreden, worden opgesloten (zie het verhoorverslag van 11 april 2013, p. 9; zie het verhoorverslag van 18 oktober 2012, p. 6).

In acht genomen bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekers geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetbepalingen.

Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst, een reëel risico op ernstige schade zouden lopen

zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekers geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantonen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE